

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 785/2016
08.09.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.Ц. и др, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ц., адвоката З.З., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 622/14 од 16.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1531/15 од 23.03.2016. године, у седници већа одржаној 08.09.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.Ц., адвоката З.З., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 622/14 од 16.09.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1531/15 од 23.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 622/14 од 16.09.2015. године, поред осталих, окривљени Н.Ц. је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 11) у вези члана 30 Кривичног законика, за које је осуђен на казну затвора у трајању од осам година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору почев од 23.03.2011. године до 03.04.2014. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1531/15 од 23.03.2016. године усвојена је жалба браниоца окривљеног Н.Ц., па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 622/14 од 16.09.2015. године у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Н.Ц., тако што је Апелациони суд у Београду овог окривљеног због извршеног кривичног дела из члана 114. тачка 11) у вези члана 30. КЗ за које првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од седам година у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 23.03.2011. године до 03.04.2014. године, док су жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, браниоца окривљеног А.Т.С., браниоца окривљеног Б.К. и у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Н.Ц., одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Н.Ц., адвокат З.З., због повреде закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану другостепену пресуду и окривљеног Н.Ц. ослободи од оптужбе, или исту укине и предмет врати на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП. У вези са тим бранилац у захтеву најпре наводи да с обзиром на то да је у овом поступку већ једном укидана првостепена пресуда, првостепени суд у поновном поступку у побијаној пресуди није поступао по примедбама и налозима апелационог суда будући да образложење побијане првостепене пресуде представља преписано образложење раније првостепене пресуде, а којим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 462. ЗКП. Поред тога, бранилац истиче да је у конкретном случају требало имати у виду динамику и ток критичног догађаја, при чему је, по оцени браниоца, било потребно сагледати и међусобно ценити место, време, повод, број нападача, употребљена средства, повреде које су задобили окривљени Н.Ц. и Г.Ц., као и веома мали простор где се десио предметни догађај, а нарочито налаз и мишљење вештака из којег произилази да је код окривљеног Н.Ц. током конфликта са окривљеним Р. дошло до пораста емоционалне напетости која је трајала током догађања испред куће породице Ц., услед чега му је урачунљивост била битно смањена, као и остале чињенице утврђене током поступка, а које бранилац у захтеву наводи. У том смислу, бранилац сматра, да из свих утврђених чињеница током поступка, несумњиво је да одбрана коју је предузео окривљени Н.Ц. била неопходно потребна ради одбијана напада од себе и свог брата, те да је била истовремена са нападом и усмерена на његово одбијање, односно да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, иако бранилац окривљеног формално истиче повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, у суштини даје сопствену оцену изведених доказа из којих изводи другачије чињеничне закључке од оних утврђених у побијаним пресудама, односно оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, као и повреду члана 462. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у

смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, од стране окривљеног и његовог браниоца, због повреде закона из члана 462. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**